

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

ההתפטרות שלא התקבלה

הרב הירשל פייגלשטוק

בדרך כלל נשא הרבי שיחה קצרה בפני התלמידים - היה אחד ה"חוזרים" (הממונים על תיעוד דברי הרבי הנמסרים בעל פה) רושם את תוכן השיחה, ואת התמליל הייתי מוסר לרבי כדי לקבל את אישורו הרשמי על תוכן הדברים. אחרי שהרבי סימן את הגהותיו והערותיו, דאגתי להדפיס עותקים מהשיחה, ולחלק אותם בין התלמידים בתור מזכרת. אולם, באותה שנה הופתעתי מתגובת הרבי כשביקשתי ממנו להגיה את תמליל השיחה. "אין צורך", אמר הרבי. "מאחר שיש הקלטה, תוכל להקשיב לה ולהדפיס את התמליל המדויק שיוכן על פי ההקלטה".

השבתי לרבי שאין לנו הקלטה; לי, על כל פנים, לא היה ידוע על כך דבר.

אחר כך שאלתי את התלמידים, והתברר שאחד הנערים שהסתתר בירכתי החדר, הקליט את כל מהלך היחידות.

כרגיל, גם הפעם דבר לא נעלם מעיני הרבי. הוא שם לב לכל מה שהתרחש, וידע תמיד לתת לי את העצה ההגונה ביותר בכל פעם שהתעוררה בעיה כל שהיא.

אחרי שהתמניתי למנהל בית ספר וישיבת חב"ד "תומכי תמימים" במונטריאול, קנדה, נהגתי להביא בכל שנה קבוצת תלמידים כדי שיפגשו את הרבי ויושפעו מהשראתו כפי שהושפעתי אני.

הפעם הראשונה הייתה בשנת תשי"ג (1953). הבאתי אז קבוצה של כחמישים תלמידים והגשתי לרבי מראש את רשימת השמות שלהם. בנוסף, ויודאתי שכל אחד מהתלמידים יתרום לצדקה לפני הכניסה אל הרבי להתברך, כנהוג, ולשם כך אספתי סכום של דולר אחד מכל תלמיד.

אחרי שהסתיימה היחידות הקבוצתית והתלמידים יצאו מחדרו של הרבי, נשארתי אני ליחידות פרטית עם הרבי. הרבי נזף בי והביע בפניי את מורת רוחו: "איך יכולת לעשות זאת?", שאל הרבי כשהוא מביט בי במבט נוקב. "לא לקחת בחשבון שהתלמידים עלולים לקבל רושם מוטעה? שהם עלולים לחשוב שעל ברכה חייבים לשלם?" הרבי לא הסתפק בדברי התוכחה הללו, והמשיך, "התלמידים חייבים לדעת שרבי לא קשור לכסף. אסור שהם יחשבו שעניינו של רבי הוא כסף!"

בשנה שלאחר מכן, כאשר שוב באתי עם קבוצה של כחמישים תלמידים כדי לפגוש את הרבי, הכנסתי את היד לכיס ותרמתי בשמם חמישים דולר.

אף על פי כן, הרבי תחקר אותי כדי להיות בטוח שעשיתי זאת כראוי, כך שלכל אחד מהתלמידים תהיה את התועלת הרוחנית שבנתינת צדקה לפני קבלת ברכה. הוא ביקש לוודא שאכן הקניתי את הכסף לבעלותם של התלמידים לפני שמסרתי לו אותו, כך שמבחינה הלכתית זה ייחשב כסף שלהם. בדרך זו תהיה זו תרומה של התלמידים, אך מבלי כל חשש שהם יצאו עם רושם מוטעה, שכן הכסף יצא ממני.

בהזדמנות אחרת כאשר הבאתי קבוצת תלמידים אל הרבי הופתעתי מתגובתו. אחרי היחידות - שבמהלכה

«

לציון שבועים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות.
רעיונות. אישים.

פעם התגלע וויכוח ביני ובין אחד המחנכים בישיבה, וכתוצאה מכך נוצרה מתיחות בינינו. כאשר העליתי את העניין בפני הרבי, גיליתי שהעניין לא חדש לו, ושהוא כבר מעודכן בנוגע למה שקורה.

וכך אמר לי אז הרבי, "כאשר שני אנשים מתווכחים, שניהם אשמים. ייתכן שהאשמה מוטלת במידה שווה על שניהם; וייתכן שתשעים וחמישה אחוז מהאשמה מוטלת על האחד, בעוד השני אשם רק בחמישה אחוזים. אך יש מידה של אשמה על שני הצדדים".

דבריו של הרבי עוררו בי מחשבה ונוכחתי לראות עד כמה הוא צודק. הרי בשביל וויכוח דרושים שניים - אדם לא יכול לריב עם עצמו. לכן, כאשר שני אנשים רבים, שניהם אשמים במידה מסוימת. עם התובנה הזו יצאתי מחדרו של הרבי, והשתדלתי ליישר את ההדורים מול אותו מחנך.

בהזדמנות אחרת, אחד המורים בצוות התלונן בפני הרבי על כך שהוא מתקשה לגמור את החודש, מאחר שגובה המשכורת שהישיבה משלמת לו לא מספיקה עבורו. בפעם הבאה שבה פגשתי את הרבי ביחידות, הוא שאל אותי לגבי אפשרות של העלאת שכרו של אותו מורה.

הסברתי לרבי שכל המורים מקבלים משכורת זהה. לא משנה אם הם מלמדים בכיתה א', או בכיתה י' - כולם מקבלים את אותה משכורת. אם הישיבה תעלה את שכרו של אחד המורים, היא תיאלץ להעלות גם את שכרם של יתר המורים, והתקשיתי להאמין שוועד ההנהלה יאשר צעד שכזה.

ראיתי שהרבי לא היה מרוצה מתשובתי. הוא נאנח ואמר, "אין לי כל הנאה מלגרומ מועקה לאותו אברך".

בסופו של דבר, הטיפול בכל הנושאים הללו הקשה עלי מאוד, והגיע שלב שבו הרגשתי שלא אוכל עוד להמשיך בתפקידי כמנהל. היו בעיות רבות מדי שעמן לא הצלחתי להתמודד. עליתי על רכבת לניו יורק מתוך מטרה להודיע לרבי שבכוונתי להתפטר.

אולם, אחרי שהגעתי, הודיע לי מזכירו של הרבי שאין כל סיכוי שיתאפשר לי להיכנס אל הרבי ליחידות בהתראה כה קצרה, ומבלי שהגשתי בקשה על כך מראש. "בשום אופן לא! לא תוכל להיכנס הערב", הודיע נחרצות.

מחיתי וטענתי שנסעתי למעלה משתים עשרה שעות ברכבת רק כדי להגיע ולפגוש את הרבי, אך דבר לא עזר. למרות זאת, לא הייתי מוכן להשלים עם התשובה

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו חובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

השלילית, ולכן כתבתי פתק לרבי ובו הסברתי שהגעתי לפגוש אותו כדי לפרוק מעל לבי עניין הטורד אותי מזה תקופה. את הפתק שלי הכנסתי לתוך ערימת מכתבים שידעתי בכירור שהוא עתיד לעיין בהם. כתוצאה מכך, נקבעה עבורי יחידות והוכנסתי למשרדו של הרבי בין חצות הלילה לשעה אחת אחר חצות.

כשעמדתי במחיצת הרבי, סיפרתי על כל המצב שהוביל להחלטתי להתפטר, וסיימתי בכך ש"אני מבקש מהרבי שישחרר אותי מתפקיד הניהול".

"ומי לדעתך יחליף אותך בתפקיד?", שאל הרבי.

לא הייתה לי תשובה, ולכן רק משכתי בכתפיי.

על פניו של הרבי התפשט חיוך רחב, והוא אמר, "חמי עליו השלום, אדמו"ר הריי"צ, אמר פעם שהשעה שאחרי חצות הלילה היא 'שעה שטותית', אבל שטות שכזו מעולם לא העליתי על דעתי! אילו ידעתי שזו הסיבה שבגללה ביקשת לפגוש אותי, לא הייתי מאשר זאת. לך לשלום, המשך בתפקידך ושיהיה בהצלחה!"

כך יצא שהמשכתי בניהול בית הספר, ובסופו של דבר ניהלתי את המוסד במשך יותר מארבעים שנה.

הרב הרשל פייגלשטוק שימש מנהל ישיבת "תומכי תמימים" במונטריאל, קנדה, משנת תשי"ג (1953), ועד לפרישתו בשנת תשנ"ג (1993). מאז הוא המשיך לשמש נשיא וועד ההנהלה של בית הספר. הוא רואיין בחודש מנחם אב תש"ע (2010).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שלי מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויזבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"ו (1958) — בהתוועדות דיבר הרבי בארוכה על חובת הקיווי והציפייה לגאולה האמיתית והשלמה. הוא ציטט את דברי החיד"א והרד"ק שהתבטאו בחשיבות הקיווי והציפייה לגאולה על יסוד מאמרי חז"ל במדרש, ובסגולתה לזרז את הגאולה בפועל, וקרא לפרסם את דבריהם, בין היתר על ידי מודעות בעיתונים, שכן נראה שאנשים אינם מודעים מספיק לעניין זה. הרבי קרא גם לאמץ את רעיון "מכתב השרשרת" ולנצלו כאמצעי לפרסום חובת הקיווי והציפייה לגאולה.¹ ז' במרחשון

1 התוועדות תשמ"ו, חלק א, עמ' 536 ואילך

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org